

Arrest

nr. 147 679 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

1.2. Op 18 november 2014 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

(...) Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

* Andere:

Twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis. Betrokkene is België binnengekomen in 2009 als asielzoeker, deze procedure werd beëindigd en betrokkene is sinds 06/04/2011 terug in Kosovo. Betrokkene wenst nu een visum (uitnodiging) maar de garant is betrokkene zijn echtgenote welke 25 jaar ouder is dan betrokkene. Reële kans dat er een kort verblijf wordt aangevraagd maar een lang verblijf beoogd wordt.

* *Twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de voorgelegde documenten.*

Twijfels omtrent de echtheid van de werkgeversattesten.

* *ontbreken recent verlofattest dat de duur van het gevraagde verblijf dekt.*

Verlofattest geeft toestemming voor slechts 1 dag verlof terwijl betrokkene 30 dagen wenst te komen.

* *Geen bewijs van een legale winstgevende beroepsactiviteit van de aanvrager.*

* *U staat in het SIS gesignaleerd ter fine van weigering van toegang; deze signalering is ingevoerd.*

* *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

* Andere:

Betrokkene wenst op bezoek te komen bij zijn echtgenote die 25 jaar ouder is dan betrokkene, kan geen regelmatige inkomsten aantonen uit legale beroepsactiviteiten; betrokkene toont weinig vaste banden aan met het land van origine. Reële kans dat kort verblijf wordt aangevraagd maar een lang verblijf beoogd wordt. Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) 2.2.1. DE BESLISSING BEVAT GEEN HANDTEKENING

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen authentieke handtekening bevat, doch enkel een ingescande handtekening.

Verzoeker is gekend met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke de geldigheid van een gescande handtekening kan worden aanvaard, met verwijzing naar de Wet van 9 juli 2001.

De rechtspraak van de Raad zou gevolgd kunnen worden in de hypothese dat een handtekening zou vastgehecht zijn aan of logisch geassocieerd zou zijn met andere elektronische gegevens, aangezien enkel dan de Wet van 9 juli 2001 toepassing vindt.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de definities in art. 1 van de Wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten:

" 1° " elektronische handtekening " : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2° " geavanceerde elektronische handtekening " : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet :

(...)

De wet van 9 juli 2001 viseert m.a.w. enkel de geldigheid van de elektronische handtekening te bepalen wanneer deze handtekening vastgehecht of logisch geassocieerd is met andere elektronische gegevens (bijv. in één e-mail)

In casu is de handtekening van de attaché evenwel niet vastgehecht aan noch is zij logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens: de beslissing is immers gematerialiseerd op papier en op schrift gesteld zodat de beslissing - na haar fysieke afdruk- bezwaarlijk nog als een louter "elektronisch gegeven" kan worden beschouwd.

Dit is een onbetwistbaar gegeven. dat fundamenteel is voor de beoordeling van deze zaak (!)

De Wet van 9 april 2001 vindt geen toepassing op geschriften welke werden afgedrukt en fysiek tastbaar zijn, en het voorwerp kunnen uitmaken van een authentieke handtekening; zij beoogt — logischerwijze- enkel de geldigheid te regelen van handtekening die niet fysiek (authentiek) gesteld kunnen worden in een elektronische omgeving.

De Wet van 9 april 2001 vindt derhalve ook geen toepassing op de geldigheid van de ingescande handtekening van de administratief assistent op de bestreden beslissing, welke immers gematerialiseerd werd door haar afdruk en het voorwerp kan (en behoort) uit te maken van een handgeschreven handtekening.

Wanneer een beslissing wordt afgedrukt (gematerialiseerd op papier), tastbaar is en het voorwerp kan uitmaken van een handtekening door de bevoegde persoon, dient de handtekening handgeschreven en authentiek te zijn.

Er is in die hypothese immers geen enkele reden om af te wijken van het beginsel dat de handtekening op het geschrift authentiek moet zijn.

Dit principe wordt impliciet bevestigd in art. 4 van de Wet van 9 april 2001 :

§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of de handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de handgeschreven handtekening het uitgangspunt is, en dat een elektronische handtekening onder welbepaalde voorwaarden hiermee kan worden geassimileerd (enkel wanneer er een vasthechting is of associatie met elektronische gegevens, quod non in casu).

Bij gebreke aan een wettelijke definitie, kan nuttig worden verwezen naar de invulling van de notie "handtekening" door rechtsleer en rechtspraak.

Door het Hof van Cassatie wordt een handtekening beschouwd als "het eigenhandig geschreven teken waarmee de ondertekenaar zich gewoonlijk tegenover derden kenbaar maakt." (o.a. Cass. 7 januari 1955. \ R.W. 1954-55, 1753, T. Not. 1955, 44, noot, Ann. not. 1955, 305, noot E. DE SMEDT, Pas. 1955,1, 456, noot, Rec. gén. enr. not. 1958, 334, noot, Rev. prat. not b. 1959, 68)

In casu bevat de beslissing geen "eigenhandig geschreven teken", doch enkel een ingescand en geplakte handtekening.

P. VAN EECKE weerhoudt niet minder dan tien constitutieve vormkenmerken waaraan een geldige handtekening naar Belgisch recht zou behoren te voldoen.(P. VAN EECKE, de handtekening in het recht, Brussel, Larcier 2004,109-188.

De handtekening behoort rechtstreeks en manueel (1) te worden aangebracht, door de inscriptie (2) van lettertekens (3) onderaan (4) de originele (5) akte; naast de genoemde objectieve kenmerken, benoemt de auteur evenveel subjectieve vormkenmerken: de handtekening behoort een eigenhandige (6), creatieve (7) en leesbare (8) weergave te zijn van de naam (9) van de ondertekenaar, zoals deze zich gewoonlijk (10) aan derden laat kennen.

In casu werd de handtekening op de bestreden beslissing niet manueel aangebracht, noch rechtstreeks, noch door inscriptie, noch eigenhandig, noch creatief.

De bestreden beslissing bevat m.a.w. geen geldige handtekening, zodat, bij gebreke aan geldige handtekening, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing op ongeldige wijze is tot stand gekomen, en om die reden dien vernietigd te worden.

Het kan overigens niet worden begrepen waarom het voor een administratief assistent of attaché onoverkomelijk zou zijn om eigenhandig en manueel door inscriptie deze handtekening te plaatsen; het hardnekkige verzet tegen het normale gebruik om op een op papier gesteld document een manuele en eigenhandig geplaatste handtekening te plaatsen, kan maar moeilijk worden begrepen. (...)"

2.2. De verzoekende partij stoelt haar enig middel op het feit dat de bestreden beslissing volgens haar geen geldige handtekening bevat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelf als volgt, stelt: "In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen authentieke handtekening bevat, doch enkel een ingescande handtekening." en "Verzoeker is gekend met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke de geldigheid van een gescande handtekening kan worden aanvaard, met verwijzing naar de Wet van 9 juli 2001". Het is in casu dus niet betwist dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening bevat.

De verzoekende partij stelt echter ook dat "In casu de handtekening van de attaché evenwel niet vastgehecht (is) aan noch is zij logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens: de beslissing is immers gematerialiseerd op papier en op schrift gesteld zodat de beslissing - na haar fysieke afdruk - bezwaarlijk nog als een louter "elektronisch gegeven" kan worden beschouwd."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet manueel karakter van de handtekening betwist.

De bestreden beslissing vermeldt: "Voor de Minister, D.,G. Attaché".

De eerste vraag die zich stelt, is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn.

Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: *“de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.”* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf)

Uit het bovenvermelde volgt dat de gegevens *“Voor de Minister: D., G. Attaché”*, die zich bevinden op de bestreden beslissing, een gescande handtekening uitmaken, die dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

De wetgever heeft omtrent artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);
- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatedienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);
- *“Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening

betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in *Computerrecht* 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché D. G, wiens naam figureert op de gescande handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché D. G. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. De verzoekende partij toont met haar summiere kritiek niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij geen enkel motief van de bestreden beslissing betwist.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

Dhr. M. MILOJKOWIC, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC